VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2015. gada 11. decembrī*

ELFLA — No finansējuma izslēgti izdevumi — Lauku attīstība — Precīza finanšu korekcija — To izdevumu pieļaujamība, kas ir radušies, lai iegādātos lietotu tehniku un iekārtas — Atkāpi ietverošs regulējums attiecībā uz mikrouzņēmumiem, maziem un vidējiem uzņēmumiem — Regulas (EK) Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkts

Lieta T-124/14

Somijas Republika, ko pārstāv *J. Heliskoski* un *S. Hartikainen*, pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *P. Aalto*, *J. Aquilina*, *P. Rossi* un *T. Sevón*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2013. gada 12. decembra Īstenošanas lēmumu 2013/763/ES, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļu, uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) (OV L 338, 81. lpp.), ciktāl ar šo lēmumu no Savienības finansējuma ir izslēgti atsevišķi Somijas Republikas izdevumi EUR 927 827,58 apmērā, kurus tā ir attiecinājusi uz ELFLA, ņemot vērā to neatbilstību Savienības tiesību normām.

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Preks [*M. Prek*], tiesneši I. Labucka un V. Kreišics [*V. Kreuschitz*] (referents),

sekretāre K. Hērena [*C. Heeren*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 12. jūnija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – somu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 No 2011. gada 23. līdz 27. maijam Eiropas Komisija Somijā veica pārbaudi uz vietas (izmeklēšana RD1/2011/805/FI) saistībā ar pasākumu M312 “Mikrouzņēmumu izveide un attīstība”.

2 2011. gada 9. septembrī Komisija Somijas iestādēm nosūtīja paziņojumu atbilstoši 11. panta 1. punktam Komisijas 2006. gada 21. jūnija Regulā (EK) Nr. 885/2006, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu (EK) Nr. 1290/2005 attiecībā uz maksājumu aģentūru un citu struktūru akreditāciju un ELGF un ELFLA grāmatojumu noskaidrošanu (OV L 171, 90. lpp.), informējot tās par pārbaudes uz vietas rezultātiem. Šajā paziņojumā Komisija izklāstīja iemeslus, kuru dēļ tā uzskatīja, ka Somijas iestādes saistībā ar lauku attīstības izdevumu finansēšanu kopš 2007. finanšu gada nav ievērojušas dažas Eiropas Savienības tiesību aktu prasības, tostarp tās, kas izriet no 55. panta 1. punkta Komisijas 2006. gada 15. decembra Regulā (EK) Nr. 1974/2006, ar ko paredz sīki izstrādātus piemērošanas noteikumus Padomes Regulai (EK) Nr. 1698/2005 par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) (OV L 368, 15. lpp.), ar grozījumiem, un aicināja minētās iestādes precizēt nosacījumus, ar kādiem tās par pieļaujamiem atzīst izdevumus, kas ir radušies lietotu iekārtu iegādei. Turklāt Komisija apšaubīja nepilnības to izmaksu pamatotības pārbaudē, kas ir saistītas ar atsevišķu lietotu iekārtu iegādi atbilstoši Komisijas 2006. gada 7. decembra Regulas (EK) Nr. 1975/2006, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus, lai īstenotu Padomes Regulu (EK) Nr. 1698/2005 attiecībā uz pārbaudes kārtību, kā arī savstarpējo atbilstību saistībā ar lauku attīstības atbalsta pasākumiem (OV L 368, 74. lpp.), 26. panta 2. punkta d) apakšpunktam.

3 Ar 2011. gada 3. novembra vēstuli Somijas Republika atbildēja Komisijai, ka tā uzskata, ka ir rīkojusies saskaņā ar Savienības tiesību normām, it īpaši Regulas Nr. 1974/2006 55. pantu, jo šajā pantā dalībvalstīm esot atļauts noteikt nosacījumus, ar kādiem izdevumi, kas ir radušies lietotu iekārtu iegādei, var tikt kvalificēti kā pieļaujami. Somijā šī iespēja esot tikusi ieviesta ar Dekrēta Nr. 632/2007 23. un 35. pantu, kurā tajā pašā laikā ir noteikti atbalsta piešķiršanas nosacījumi.

4 Ar 2012. gada 16. janvāra vēstuli Komisija aicināja Somijas iestādes uz divpusēju sanāksmi Briselē (Beļģija), kas notika 2012. gada 2. februārī. Ar 2012. gada 29. februāra vēstuli Komisija Somijas iestādēm nosūtīja šīs sanāksmes protokolu Regulas Nr. 885/2006 11. panta 2. punkta izpratnē, kā arī lūgumu sniegt papildu informāciju. Šīs vēstules pielikumā Komisija, pirmkārt, izklāstīja iemeslus, kuru dēļ tā uzskatīja, ka Dekrēts Nr. 632/2007 nav saderīgs ar Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punktā paredzētajām prasībām, un, otrkārt, atkārtoti pauda savu kritiku attiecībā uz nepilnībām to izmaksu pamatotības pārbaudē, kas ir saistītas ar atsevišķu lietotu iekārtu iegādi.

5 2012. gada 27. aprīlī Somijas iestādes iesniedza savus apsvērumus par 2012. gada 2. februāra sanāksmes protokolu un savu atbildi uz lūgumu sniegt informāciju.

6 2013. gada 13. maijā Komisija Somijas iestādēm nosūtīja 6. maija oficiālu paziņojumu Regulas Nr. 885/2006 11. panta 2. punkta trešās daļas un 16. panta 1. punkta izpratnē, paziņojot par finanšu korekciju kopumā EUR 927 827,58 apmērā par laikposmu no 2009. gada 9. septembra līdz 2012. gada 15. oktobrim. Komisija izklāstīja iemeslus, kuru dēļ tā uzskatīja, ka Somijas iestādes saistībā ar atbalstu lietotu iekārtu iegādei nav ievērojušas Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta un Regulas Nr. 1975/2006 26. panta 2. punkta d) apakšpunkta prasības.

7 2013. gada 19. jūnijā Somijas Republika saskaņā ar Regulas Nr. 885/2006 16. pantu vērsās saskaņošanas struktūrā ar lūgumu par saskaņošanu. Ar 2013. gada 5. septembra vēstuli minētā struktūra darīja zināmu, ka tā nelemšot par šo lūgumu, jo summa, uz ko attiecas finanšu korekcija, ir mazāka nekā viens miljons euro.

8 2013. gada 18. novembra kopsavilkuma ziņojuma 171. punktā Komisija norādīja, ka, pirmkārt, runājot par atbalsta lietotu iekārtu iegādei pieļaujamību, Somijas iestāžu prakse neatbilda Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta nosacījumiem, jo Somijas Republika nebija noteikusi un pienācīgi pamatojusi atsevišķos gadījumus, kuros attiecībā uz lietotām iekārtām izņēmuma kārtā bija atļauts saņemt ELFLA finansējumu. Tieši pretēji attiecīgajos Dekrēta Nr. 632/2007 noteikumos bija paredzēta vispārēja iespēja ieguldīt lietotās iekārtās, kuras pieļaujamība tikšot novērtēta katrā atsevišķā gadījumā atkarībā no kritērija, kas nav skaidri definēts un kas ir saistīts ar "visizdevīgāko opciju no vispārējās ekonomikas viedokļa". Otrkārt, Komisija konstatēja, ka to izmaksu pamatotības pārbaudē, kas ir saistītas ar lietotu iekārtu finansēšanu, bija nepilnības un tā neatbilda Regulas Nr. 1975/2006 26. panta 2. punkta d) apakšpunkta prasībām. No tā Komisija secināja, ka attiecībā uz atbalstu lietotu iekārtu iegādei bija jāpiemēro finanšu korekcija pilnā apmērā, kas atbilst summai EUR 927 827,58. Saistībā ar nepilnībām to izmaksu pamatotības pārbaudē, kas ir saistītas ar lietotu iekārtu finansēšanu, Komisija piedāvāja finanšu korekciju 10 % apmērā, kura atbilst summai EUR 14 208,31, kas tomēr tikšot pilnībā ietverta pirmajā finanšu korekcijā.

9 2013. gada 12. decembrī Komisija pieņēma Īstenošanas lēmumu 2013/763/ES, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļu, uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) (OV L 338, 81. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"). Šis lēmums Somijas Republikai tika paziņots 2013. gada 13. decembrī ar numuru C(2013) 8743.

10 Apstrīdētajā lēmumā, atsaucoties uz "[2013. gada 18. novembra] kopsavilkuma ziņojumu" (apstrīdētā lēmuma preambulas 6. apsvērums), Komisija kā nepieļaujamus attiecībā uz 2009.–2012. finanšu gadu izslēdza izdevumus, ko Somijas Republika bija deklarējusi attiecībā uz lietotas tehnikas un iekārtu iegādi atbilstoši pasākumam ar nosaukumu "ELFLA atbalsts lauku attīstībai, 1. un 3. prioritārais virziens – uz ieguldījumiem vērsti pasākumi (2007–2013)". Finanšu korekcija kopumā EUR 927 827,58 apmērā tajā ir kvalificēta kā "precīza", ciktāl tā ir pamatota ar "neatbilstību Regulas [..] Nr. 1974/2006 55. pantam". Ciktāl minētā finanšu korekcija ir pamatota ar "nepilnībām izmaksu pamatotības pārbaudē", tā ir kvalificēta kā korekcija "pēc vienotas likmes" 10 % apmērā, kas atbilst summai EUR 14 208,31, bet kam nav "finansiālas ietekmes" (skat. apstrīdētā lēmuma 1. pantu, kas aplūkots kopā ar tā pielikumu, 98. un 99. lpp.).

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

11 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 19. februārī, Somijas Republika cēla šo prasību.

12 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (ceturtā palāta) nolēma sākt tiesvedības mutvārdu daļu.

13 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz mutiskajiem jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2015. gada 12. jūnija tiesas sēdē.

14 Somijas Republikas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl Komisija pieprasa atmaksāt finansējumu EUR 927 827,58 apmērā, ciktāl tas uz to attiecas;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

15 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt kā nepamatotu;

— piespriest Somijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par strīda priekšmetu

16 Lai pamatotu savu prasību, Somijas Republika būtībā izvirza vienu pamatu, kas ir saistīts ar Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta pārkāpumu.

17 Šajā ziņā ir jāprecizē, ka replikā Somijas Republika apstiprināja, ka tās prasība attiecās tikai uz precīzu finanšu korekciju, kas bija piemērota apstrīdētajā lēmumā. To apstiprina prasības pieteikumā izvirzītais atcelšanas pamats, kurā ir izdarīta atsauce tikai uz Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punktu, nevis uz šīs pašas regulas 26. panta 2. punkta d) apakšpunktu, ar ko bija pamatota finanšu korekcija pēc vienotas likmes. Tādējādi šī strīda priekšmets ir tikai tas, vai Komisija, lai pamatotu minēto precīzo finanšu korekciju, likumīgi piemēroja Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punktu.

18 Somijas Republika uzskata, ka Komisija nav ievērojusi saikni starp Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunktu (turpmāk tekstā – "pirmā daļa") un šīs pašas tiesību normas otro daļu (turpmāk tekstā – "otrā daļa"). Šajā tiesību normā dalībvalstij esot piešķirta plaša rīcības brīvība, lai lemtu par atsevišķas lietotas tehnikas un iekārtu [iegādes] pieļaujamību, jo otrajā daļā nav noteikti kritēriji, kas ļautu noteikt, vai atbalsts lietotas tehnikas un iekārtu iegādei var būt "pienācīgi pamatots". Minētajā regulā arī neesot prasīts, lai dalībvalsts precīzi noteiktu katru atsevišķu gadījumu, kurā lietotas tehnikas un iekārtu iegāde ir pieļaujama. Turklāt Padomes 2005. gada 20. septembra Regulas (EK) Nr. 1698/2005 par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) (OV L 277, 1. lpp.) 71. panta 3. punkta pirmajā daļā skaidri esot paredzēts, ka noteikumi par izdevumu pieļaujamību ir jānosaka valsts mērogā. Tādējādi dalībvalstīm ir jānosaka precīzāki kritēriji, kas ir vajadzīgi, lai noteiktu gadījumus, kuros pastāv pienācīgs pamatojums atbalstīt lietotu iekārtu iegādi. Somijas Republika uzskata, ka jēdzieni "pienācīgi pamatoti gadījumi" un "pieļaujamības nosacījumi" ir cieši saistīti, līdz ar to nav iespējams tos piemērot neatkarīgi vienu no otra. Tādējādi, lai atbalsta piešķiršana lietotas tehnikas vai iekārtu iegādei būtu pienācīgi pamatota, pietiekot ar to, ka dalībvalsts definē pieļaujamības nosacījumus un ka šie nosacījumi esot izpildīti.

19 Komisija norāda, ka Regulas Nr. 1974/2006 pirmajā daļā ir ietverts vispārējs noteikums, saskaņā ar kuru attaisnotie izdevumi investīcijām, ko finansē ELFLA, ir ierobežoti ar jaunas tehnikas un iekārtu iegādi vai izpirkumnomu. Saskaņā ar otro daļu, tikai atkāpjoties no pirmās daļas un "pienācīgi pamatotos gadījumos", lietotu iekārtu iegādi varētu uzskatīt par pieļaujamiem izdevumiem. Šī iemesla dēļ dalībvalstij, izmantojot iepriekšēju definīciju, konkrēti būs jāidentificē retie "pienācīgi pamatotie gadījumi", kuros var tikt piešķirts atbalsts. Tikai šāda pieeja esot atbilstoša, pirmkārt, Kopienas atbalsta lauksaimniecības investīcijām mērķim, kas ir minēts Regulas Nr. 1698/2005 preambulas 21. apsvērumā, proti, modernizēt lauku saimniecības un uzlabot to ekonomiskās darbības rādītājus, uzlabojot ražošanas faktoru izmantošanu, tostarp jaunu tehnoloģiju un inovāciju ieviešanu, un, otrkārt, ELFLA piešķirtā atbalsta mērķiem, kas ir norādīti tās pašas regulas preambulas 23. apsvērumā, proti, veicināt uzlabojumus lauksaimniecības un mežsaimniecības pirmapstrādes produktu pārstrādē un tirdzniecībā. Robeža, kas ir noteikta atbalstam lietotām iekārtām, atbilstot arī mērķim, kurš ir minēts Regulas Nr. 1698/2005 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā, proti, uzlabot lauksaimniecības un mežsaimniecības konkurētspēju, atbalstot pārstrukturēšanu, attīstību un inovāciju (skat. arī minētās regulas preambulas 46. apsvērumu). Šie mērķi vispārīgi var tikt sasniegti, tikai veicot ieguldījumus jaunās iekārtās.

20 Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta interpretācija, ko aizstāv Somijas Republika, esot pretrunā gan tās struktūrai, kurā ir izveidots vispārējs noteikums un atkāpe, gan "normatīvajai hierarhijai" starp šo noteikumu un šo atkāpi. No tās formulējuma izrietot, ka atbalsts lietotu iekārtu iegādei esot atkāpe no vispārējā noteikuma par jaunu iekārtu iegādi, kas kā tāds neprasa īpašu pamatojumu. Tieši tāpēc, ka

šim atbalstam piemīt atkāpes raksturs, dalībvalstis var finansēt lietotu iekārtu iegādi tikai "pienācīgi pamatotos gadījumos", proti, pieliekot papildu pūles definēšanā un pamatošanā. Somijas Republikas aizstāvētā interpretācija paplašinot atkāpes piemērošanas jomu tādā mērā, ka tā pārvēršas par vispārēju noteikumu. Šajā ziņā Somijas Republika nevarot atsaukties uz rīcības brīvību, jo kritērijs par "pienācīgi pamatotiem gadījumiem" esot interpretējams vienveidīgi visās dalībvalstīs un tām ir pienākums ievērot robežas, kas ir skaidri noteiktas Regulā Nr. 1974/2006. Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punktā paredzētās atkāpes piemērošana tādējādi nozīmējot, ka dalībvalsts pareizi iepriekš definē "pienācīgi pamatotus gadījumus", proti, ierobežotu skaitu skaidri noteiktu gadījumu. Šajā kontekstā Komisija apstrīd arī argumentu, ka kritēriji par "pienācīgi pamatotiem gadījumiem" un "nosacījumiem, kad lietotu iekārtu iegādes izmaksas var uzskatīt par attaisnotām izmaksām", esot savstarpēji saistīti un ir jāpiemēro kopā. Komisija no tā secina, ka Somijas tiesiskajā regulējumā saskaņā ar Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punktu nav definēti "pienācīgi pamatoti gadījumi", kuros atbalsts atbilstoši atkāpei var tikt piešķirts lietotu iekārtu iegādei.

21 Vispārējā tiesa uzskata par vajadzīgu savu vērtējumu koncentrēt uz Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta interpretācijas, ko Komisija ir veikusi apstrīdētajā lēmumā, kurš ir aplūkots kopā ar kopsavilkuma ziņojumu, pamatotību. Lietas dalībnieki galvenokārt nav vienisprātis par interpretāciju, kāda ir jāsniedz pirmajai un otrajai daļai, kā arī par attiecībām, kas pastāv starp tām. Šajā pantā ir paredzēts šādi:

"1. Investīciju gadījumā attaisnoti ir šādi izdevumi:

[..]

b) par jaunas tehnikas un iekārtu, tostarp datoru programmatūru, iegādi vai izpirkumnomu līdz īpašuma tirgus vērtībai [..];

[..]

Atkāpjoties no pirmās daļas b) apakšpunkta, tikai mikrouzņēmumiem, maziem un vidējiem uzņēmumiem [..] dalībvalstis var paredzēt nosacījumus, kad lietotu iekārtu iegādes izmaksas var uzskatīt par attaisnotām izmaksām."

22 Komisija uzskata, ka pirmajā daļā ir ietverts vispārējs noteikums, saskaņā ar kuru "attaisnotie izdevumi" ieguldījumiem, ko finansē ELFLA, "ir ierobežoti [..] ar jaunas tehnikas un iekārtu iegādi un izpirkumnomu". Saskaņā ar otro daļu, tikai "atkāpjoties no pirmās daļas", proti, no minētā vispārējā noteikuma, "tikai attiecībā uz mikrouzņēmumiem, maziem un vidējiem uzņēmumiem" "dalībvalstis var [pienācīgi pamatotos gadījumos] paredzēt nosacījumus, kad lietotu iekārtu iegādes izmaksas var uzskatīt par attaisnotām izmaksām". Lai piemērotu šo atkāpi, attiecīgajai dalībvalstij tādējādi ir pienākums savā tiesiskajā regulējumā, izmantojot iepriekšēju definīciju, konkrēti identificēt "pienācīgi pamatotus gadījumus", kādos atbalsts izņēmuma kārtā var tikt piešķirts, lai to ieguldītu lietotās iekārtās.

23 Savukārt, lai gan Somijas Republika neapstrīd otrajai daļai piemītošo atkāpes raksturu salīdzinājumā ar pirmo daļu, tā būtībā apgalvo, ka šo atkāpi nav jāsaprot kā šauri interpretējamu izņēmumu, bet kā īpašu režīmu attiecībā uz mikrouzņēmumiem, maziem un vidējiem uzņēmumiem. Dalībvalstis, īstenojot savu rīcības brīvību, var brīvi izveidot šādu režīmu, kura saturu tās drīkst noteikt, nosakot izdevumu attaisnojamības "nosacījumus" lietotu iekārtu iegādes nolūkā. Šie nosacījumi esot "cieši saistīti" ar "pienācīgi pamatotiem gadījumiem, ko dalībvalsts, ja tie nav noteikti Savienības tiesībās, var precizēt, īstenojot savu rīcības brīvību. Pietiekot, ka valsts tiesiskajā regulējumā esot noteikti minētie attaisnojamības "nosacījumi" un ka tie esot izpildīti, lai izdevumi, kas ir radušies lietotu iekārtu iegādei, būtu viens no "pienācīgi pamatotiem gadījumiem".

24 Lai atbildētu uz šādi uzdotajiem interpretācijas jautājumiem un lai noteiktu Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta noteikumu precīzu piemērojamību, kā arī attiecības starp tiem, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir jāveic gramatiskā, teleoloģiskā, kontekstuālā un vēsturiskā interpretācija (šajā ziņā skat. spriedumus, 2002. gada 20. novembris, *Lagardère* un *Canal*+/Komisija, T-251/00, Krājums, EU:T:2002:278, 72.–83. punkts, un 2005. gada 6. oktobris, *Sumitomo Chemical* un *Sumika Fine Chemicals*/Komisija, T-22/02 un T-23/02, Krājums, EU:T:2005:349, 41.–60. punkts).

Par Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta gramatisko interpretāciju

Par otrajai daļai piemītošo atkāpes raksturu

25 Gramatiskās interpretācijas ietvaros ir jāpārbauda pirmās un otrās daļas juridiskais raksturs, kā arī to savstarpējās attiecības. Šajā kontekstā ir jāņem vērā, ka Savienības tiesību akti tiek sagatavoti vairākās valodās un ka visas valodu versijas ir autentiskas; tādējādi, lai interpretētu Savienības tiesību normas, ir jāsalīdzina valodu versijas (šajā ziņā skat. spriedumus, 1982. gada 6. oktobris, *Cilfit* u.c., 283/81, Krājums, EU:C:1982:335, 18. punkts, un 2007. gada 7. novembris, Vācija/Komisija, T-374/04, Krājums, EU:T:2007:332, 95. punkts).

26 Kā lietas dalībnieki atzina tiesas sēdē, dažādu valodu versiju salīdzināšana neļauj noskaidrot Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta piemērojamību un it īpaši specifiskās saiknes starp pirmo un otro daļu nozīmi.

27 Runājot par otrajā daļā paredzēto vārdu "atkāpjoties", tas var vai nu nozīmēt vispārējā noteikuma piemērošanas jomas ierobežojumu, paredzot atšķirīgu noteikumu attiecībā uz vienu vai vairākiem abstrakti noteiktiem gadījumiem, kas ir formalizēti teicienos *specialia generalibus derogant* un *legi speciali per generalem non derogatur*, un tādējādi izņēmumu striktā nozīmē, vai arī būt atsauce uz attiecīgā tiesiskā regulējuma autora lēmumu vispārējo noteikumu nepiemērot atsevišķām situācijām vai atsevišķiem adresātiem un tiem piemērot atšķirīgu un specifisku režīmu ārpus tā piemērošanas jomas.

28 Lietas dalībnieki neapstrīd, ka pirmā daļa ir galvenais vai vispārējais noteikums un ka otrajā daļā ir paredzēts atšķirīgs risinājums attiecībā uz mikrouzņēmumiem, maziem un vidējiem uzņēmumiem, kas ļauj to katrā ziņā kvalificēt kā atkāpes noteikumu. Kā tas ir norādīts šī sprieduma 27. punktā, šāda kvalifikācija ne vienmēr ir līdzvērtīga kvalifikācijai par izņēmumu striktā nozīmē, bet var norādīt uz to, ka pastāv specifisks režīms, kas atšķiras, salīdzinājumā ar režīmu, kāds ir izveidots ar galveno vai vispārējo noteikumu. Tādējādi angļu valodas vārds "derogation", itāļu valodas vārds "deroga" un portugāļu valodas vārds "derrogação" visos gadījumos nav sinonīmi vārdiem "exception", "eccezione" un "exceção". Tāpat arī vācu valodas vārds "abweichend" un holandiešu valodas vārds "[i]n afwijking" nozīmē "atšķirīgs" vai "citāds", ne vienmēr norādot uz izņēmumu. Visbeidzot spāņu valodas frāze "no obstante" nozīmē "neraugoties uz", kas var nozīmēt, bet ne vienmēr nozīmē izņēmumu striktā nozīmē.

29 Jautājums par otrās daļas kvalifikāciju par izņēmumu striktā nozīmē vai par atkāpes noteikumu, kas paredz iespēju izveidot atšķirīgu un specifisku režīmu attiecībā uz mikrouzņēmumiem, maziem un vidējiem uzņēmumiem, arī nevar tikt atrisināts, jo lielākajā daļā valodu versiju vārdi, kas ir līdzvērtīgi vārdam "atkāpjoties", izmantojot saikli "un", ir nodalīti no teikuma otrā locekļa, kas, izmantojot apstākļa vārdu "tikai" (*only*; *exclusivamente*; *unicamente*; *alleen*), atsaucas uz mikrouzņēmumiem, maziem un vidējiem uzņēmumiem. Faktiski no tā skaidri neizriet Savienības likumdevēja nodoms vai nu ieviest šādu izņēmumu striktā nozīmē, vai arī tikai paredzēt atļauju dalībvalstij izveidot specifisku atkāpes režīmu attiecībā uz mikrouzņēmumiem, maziem un vidējiem uzņēmumiem, jo vārdus "atkāpjoties" un "un tikai", kas aplūkoti kopā, var interpretēt abās šajās nozīmēs. Tādējādi abu iepriekš minēto ierobežojošo elementu vienlaicīga esamība vienā un tajā pašā teikumā nesniedz pietiekami skaidru un precīzu norādi par to, vai otrā daļa ir izņēmums striktā nozīmē vai tikai atkāpes noteikums, kurā ir paredzēta iespēja izveidot atšķirīgu un specifisku režīmu attiecībā uz mikrouzņēmumiem, maziem un vidējiem uzņēmumiem.

30 No tā izriet, ka šajā gadījumā obligāti nav piemērojama judikatūra, kas ir balstīta uz romiešu tiesību principu *singularia non sunt extendenda*, saskaņā ar ko Savienības tiesību normas, kurās ir paredzēti izņēmumi, ir interpretējamas šauri, lai saglabātu vispārējā noteikuma, no kura tās paredz atkāpi, lietderīgo iedarbību (šajā ziņā skat. spriedumus, 2001. gada 13. decembris, *Heininger*, C-481/99, Krājums, EU:C:2001:684, 31. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2012. gada 13. decembris, *BLV Wohn- und Gewerbebau*, C-395/11, Krājums, EU:C:2012:799, 40. un 41. punkts un tajos minētā judikatūra), jo šāda šaura interpretācija nav obligāta, ja otrā daļa ir kvalificējama kā atkāpes noteikums, kas paredz iespēju izveidot atšķirīgu un specifisku režīmu attiecībā uz mikrouzņēmumiem, maziem un vidējiem uzņēmumiem.

31 Tādējādi gramatiskā interpretācija neļauj noskaidrot, vai otrā daļa ir šauri interpretējams izņēmums šī sprieduma 30. punktā paredzētās judikatūras izpratnē, kā to būtībā norāda Komisija, bet tikai konstatēt, ka tajā ir paredzēts specifisks noteikums attiecībā uz mikrouzņēmumiem, maziem un vidējiem uzņēmumiem.

Par saikni starp kritērijiem "pienācīgi pamatoti gadījumi" un attaisnojamības "nosacījumi"

32 Runājot par precīzu otrās daļas piemērojamību, ir jāatgādina, ka lietas dalībnieki nav vienisprātis, vai otrā daļa ir piemērojama tikai izņēmuma situācijām, kas turklāt dalībvalstīm iepriekš konkrēti ir jānosaka savā tiesiskajā regulējumā, vai arī tai ir plašāka piemērojamība, kura principā ietver visas situācijas, kas atbilstoši valsts kompetento iestāžu vērtējumam atbilst valsts tiesiskajā regulējumā paredzētajiem attaisnojamības "nosacījumiem", jo šie nosacījumi būtībā nozīmē "pienācīgi pamatotus gadījumus", ja minētās iestādes nolemj tos piemērot un to piemērošanu pamato atbilstoši attiecīgo tiesību normu mērķiem.

33 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka saskaņā ar otrās daļas viennozīmīgo formulējumu neatkarīgi no valodu versijas dalībvalstīm ir rīcības brīvība ieviest un īstenot atšķirīgu un specifisku režīmu attiecībā uz mikrouzņēmumiem, maziem un vidējiem uzņēmumiem, jo tās šajā ziņā "var [..] paredzēt nosacījumus, kad lietotu iekārtu iegādes izmaksas var uzskatīt par attaisnotām izmaksām". Tāpat arī ir skaidrs, ka kritērijs "pienācīgi pamatoti gadījumi" nav definēts Savienības tiesībās un ka tādējādi dalībvalstīm ir arī rīcības brīvība – izņemot attaisnojamības "nosacījumu" noteikšanu – precizēt šos gadījumus.

34 Vēl, protams, ir taisnība, ka Savienības likumdevējs ir vēlējies piešķirt konkrētu un atšķirīgu nozīmi kritērijiem "pienācīgi pamatoti gadījumi", no vienas puses, un attaisnojamības "nosacījumi", no otras puses. Šis secinājums pats par sevi neļauj pamatot interpretāciju, ko Komisija ir sniegusi "pienācīgi pamatotu gadījumu" kritērijam, proti, dalībvalsts iespējamo vajadzību pieņemt vispārpiemērojamu tiesisko regulējumu, kurā iepriekš būtu noteikti precīzi gadījumi, kad lietotas tehnikas vai iekārtu iegādes izmaksas var uzskatīt par attaisnotām izmaksām. Tieši pretēji, ņemot vērā otrās daļas struktūru, "pienācīgi pamatotu gadījumu" kritērijs ir tieši saistīts ar dalībvalsts pilnvarām un rīcības brīvību ("[pienācīgi pamatotos gadījumos] var paredzēt") ieviest un īstenot atšķirīgu un specifisku režīmu attiecībā uz mikrouzņēmumiem, maziem un vidējiem uzņēmumiem. Šajā ziņā turklāt nav nozīmes, ka, piemēram, dāņu valodas versijā ("I behørigt begrundede tilfælde") un portugāļu valodas versijā ("Em casos devidamente fundamentados") "pienācīgi pamatotu gadījumu" kritērijs ir minēts pašā otrās daļas sākumā.

35 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, "pienācīgi pamatotu gadījumu" kritērijs tikai raksturo veidu, kādā dalībvalstij ir jāīsteno sava rīcības brīvība atbilstoši otrajai daļai, un it īpaši, kādā šī īstenošana ir jāpamato. Citiem vārdiem sakot, ikreiz, kad dalībvalsts uzskata par atbilstošu īstenot savas pilnvaras un minēto rīcības brīvību, tai, vai nu pieņemot iespējamu lēmumu pieņemt vispārpiemērojamus noteikumus, vai arī pieņemot iespējamu lēmumu, kas attiecas uz atsevišķu lietotu iekārtu iegādes gadījumu, lai izpildītu minēto kritēriju un lai Komisija varētu veikt kontroli šajā ziņā, sava lēmuma pamatojumam ir jānorāda atbilstošs pamatojums. Jākonstatē, ka šī izpratne ir tāda pati, ņemot vērā

visas otrās daļas valodu versijas, un ka ar to pietiek, lai Komisijai nodrošinātu iespēju veikt atbilstošu *a posteriori* kontroli pār to, kā dalībvalsts īsteno savu rīcības brīvību saskaņā ar otro daļu, ievērojot atbilstošo Savienības tiesību normu mērķus (skat. arī šī sprieduma 40. un 41. punktu).

36 Visbeidzot, ja Savienības likumdevējam būtu bijis nodoms ieviest noteikumu, kas atbilst Komisijas aizstāvētajai interpretācijai, tam būtu bijis skaidri jānorāda, ka dalībvalstij ir pienākums pieņemt vispārpiemērojamus noteikumus, iepriekš precizējot visus gadījumus, kad lietotas tehnikas vai iekārtu iegādes finansēšanu var uzskatīt par pieļaujamu, kā tas tomēr nav otrās daļas gadījumā. Saskaņā ar tiesiskās noteiktības principu atbildīgās personas, tostarp dalībvalstis, nedrīkst ciest kaitējumu no interpretācijas grūtībām, kas ir radušās neprecīza tiesiskā regulējuma dēļ, kurā ir paredzētas tām nelabvēlīgas finansiālās sekas (šajā ziņā pēc analoģijas skat. spriedumus, 2004. gada 29. aprīlis, *Sudholz*, C-17/01, Krājums, EU:C:2004:242, 34. punkts un tajā minētā judikatūra; 2005. gada 7. jūnijs, *VEMW* u.c., C-17/03, Krājums, EU:C:2005:362, 80. punkts, un 2015. gada 11. jūnijs, *Berlington Hungary* u.c., C-98/14, Krājums, EU:C:2015:386, 77. punkts un tajā minētā judikatūra).

37 Šajos apstākļos gramatiskās interpretācijas ietvaros ir jānoraida Komisijas argumentācija, saskaņā ar kuru būtībā, pirmkārt, otrā daļa ir šauri interpretējams izņēmums salīdzinājumā ar pirmajā daļā paredzēto vispārējo vai galveno noteikumu un, otrkārt, dalībvalstij saskaņā ar "pienācīgi pamatotu gadījumu" kritēriju iepriekš vispārpiemērojamā tiesiskajā regulējumā ir jāsniedz precīzs pamatojums, kurā būtu noteikti minētie gadījumi un kurā būtu pamatota atšķirīgu attaisnojamības "nosacījumu" piemērošana, kas tajā ir noteikti, lai novērstu to, ka iespējamo izņēmumu piemērojamības dēļ vispārējais noteikums zaudē savu saturu un ka tie apdraud šī noteikuma lietderīgo iedarbību.

Par Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta teleoloģisko interpretāciju

38 Teleoloģiskās interpretācijas ietvaros ir jāņem vērā Regulas Nr. 1698/2005 un Regulas Nr. 1974/2006 vispārējais mērķis, proti, "atbalsts lauku attīstībai".

39 Regulas Nr. 1698/2005 preambulas 21. un 23. apsvērumā šis mērķis ir precizēts šādi:

> "(21) Atbalsta Kopienas lauksaimniecības investīcijām mērķis ir modernizēt lauku saimniecības, lai uzlabotu to ekonomiskās darbības rādītājus, labāk izmantojot ražošanas faktorus, tostarp jaunu tehnoloģiju un inovāciju ieviešanu nolūkā uzlabot kvalitāti, veicināt bioloģisku produktu ražošanu un veicināt dažādošanu gan saimniecībās, gan ārpus tām, ietverot nepārtikas nozares un enerģijas kultūras [..];
>
> (23) Būtu jāveicina uzlabojumi lauksaimniecības un mežsaimniecības pirmapstrādes produktu pārstrādē un tirdzniecībā, atbalstot investīcijas, kuru mērķis ir pārstrādes un tirdzniecības nozaru efektivitātes uzlabošana, veicinot lauksaimniecības un mežsaimniecības produktu pārstrādi atjaunojamai enerģijai, ieviešot jaunas tehnoloģijas un inovācijas, atrodot jaunas tirdzniecības iespējas lauksaimniecības un mežsaimniecības produktiem, liekot uzsvaru uz kvalitāti, uzlabojot vides aizsardzību, darba drošību, higiēnu un dzīvnieku labturību, attiecīgi pievēršoties mikro, mazajiem un vidējiem uzņēmumiem, kas ir mazāki par konkrētu lielumu, lai radītu pievienoto vērtību vietējiem produktiem, reizē vienkāršojot nosacījumus ieguldījumu atbalstam salīdzinājumā ar Regulā (EK) Nr. 1257/1999 paredzētajiem nosacījumiem."

40 Tādējādi Regulas Nr. 1698/2005 galvenais mērķis ir ļaut modernizēt un uzlabot uzņēmumu, tostarp mazo un vidējo uzņēmumu (MVU), ekonomiskās darbības rādītājus lauksaimniecības nozarē, sekmējot jaunu tehnoloģiju un inovāciju ieviešanu. Tomēr šis mērķis ekskluzīvi nebūt neprasa ieguldījumus jaunā vai inovatīvā tehnikā vai iekārtās, ja runa ir par MVU. Protams, šādu ieguldījumu finansēšana var sekmēt MVU modernizāciju un konkurētspēju, kam ir arī saikne ar mērķi sekmēt dzīves un darba kvalitātes uzlabošanu laukos, saimnieciskās darbības daudzveidības sekmēšanu un vides aizsardzību ar inovatīvu tehnoloģiju palīdzību. Tomēr ir jāsecina, ka MVU gadījumā, kas veido lielāko daļu

uzņēmēju, kuri darbojas šajā nozarē, uz kuriem ir vērsta Regulas Nr. 1698/2005 preambulas 23. apsvēruma beigu daļa un kuru finanšu līdzekļi parasti ir mazāki salīdzinājumā ar tiem, kādi ir lielu uzņēmumu rīcībā, ieguldījumi jaunās iekārtās ne vienmēr var sekmēt šo mērķu sasniegšanu. Tādējādi var izrādīties, ka lietotas augsta tehniskā līmeņa tehnikas iegāde par pazemināt cenu vai pat labāka tehniskā līmeņa tehnikas salīdzinājumā ar dažu jaunu iekārtu tehnisko līmeni iegāde arī atbilst šo uzņēmumu vajadzībām un pat vēl vairāk sekmē to tehnoloģisko un ekonomisko attīstību, ņemot vērā paredzēto lauksaimniecības nozares modernizāciju.

41 Šajā perspektīvā dalībvalstu pilnvaras paredzēt un īstenot atšķirīgu un specifisku režīmu attiecībā uz mikrouzņēmumiem, maziem un vidējiem uzņēmumiem saistībā ar lietotas tehnikas iegādi pilnībā iekļaujas Regulas Nr. 1698/2005 un Regulas Nr. 1974/2006 mērķos un tādējādi, pretēji tam, ko apgalvo Komisija, neprasa ierobežojošu minētā režīma noteikumu interpretāciju saistībā ar minētajiem mērķiem. Līdz ar to otrajā daļā ietvertais "pienācīgi pamatotu gadījumu" kritērijs ir jāinterpretē saskaņā ar šiem mērķiem, lai novērstu, ka dalībvalsts savu rīcības brīvību atbilstoši otrajai daļai izmanto atkarībā no apsvērumiem, kas neatbilst minētajiem mērķiem, un lai Komisija varētu veikt efektīvu kontroli šajā ziņā.

42 Tādējādi teleoloģiskā interpretācija nespēj atspēkot otrās daļas gramatiskās analīzes rezultātu.

Par Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta kontekstuālo interpretāciju

43 Jānorāda, ka kontekstuālā interpretācija ārpus Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punktā noteiktā tiesiskā regulējuma nav tāda, kas varētu vai nu atspēkot, vai arī apstiprināt otrās daļas gramatiskās analīzes rezultātu.

44 Šajā ziņā no Regulas Nr. 1698/2005 71. panta 3. punkta pirmās daļas izriet, ka dalībvalstu kompetencē ir paredzēt "noteikumus par izdevumu atbilstību" saistībā ar ELFLA atbalstu lauku attīstībai. Kaut arī šis pants var norādīt, ka dalībvalstīm principā šajā nolūkā ir jāpieņem vispārpiemērojami noteikumi, no tā tomēr neizriet, ka minētajām valstīm ir neierobežota rīcības brīvība minēto noteikumu noteikšanā, ne arī ka tiem ir jābūt zināmam saturam. It īpaši dalībvalstīm ir jāievēro nosacījumi un robežas, kas ir noteiktas Savienības tiesību normās, kuras ir konkrēti piemērojamas šajā kontekstā vai pat ir konkrēts juridiskais pamats attiecīgajai normatīvajai darbībai. Tā tas ir Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta otrās daļas gadījumā, kas ir *lex specialis* salīdzinājumā ar Regulas Nr. 1698/2005 71. panta 3. punkta pirmo daļu, bet tomēr dalībvalstīm sniedz būtisku rīcības brīvību (skat. šī sprieduma 33. punktu). Tāpat arī, lai gan šīs pašas regulas 5. panta 7. punktā, saskaņā ar kuru "dalībvalstis nodrošina, ka ELFLA finansētās operācijas atbilst [LESD]", kas aplūkots kopā ar LESD 310. panta 5. punktu un 317. panta pirmo daļu un LES 4. panta 3. punktu, ir prasīts, lai valsts iestādes lojāli sadarbotos ar Komisiju, ievērojot pareizas finanšu pārvaldības principu, lai izpildītu Savienības budžetu, šie vispārējie pienākumi nevar sniegt lietderīgus precizējumus saistībā ar strīdīgo Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta interpretāciju.

45 Tādējādi no šiem noteikumiem un vispārējiem principiem nevar izdarīt secinājumus par precīzāku otrās daļas interpretāciju, it īpaši "pienācīgi pamatotu gadījumu" un attaisnojamības "nosacījumu" kritēriju interpretāciju, kā arī par to savstarpējo saistību Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta ietvaros, kas pārsniegtu šī sprieduma 25.–46. punktā paredzētās gramatiskās un teleoloģiskās interpretācijas rezultātus.

46 Tādējādi šie noteikumi nesniedz papildu skaidrojumu attiecībā uz minēto kritēriju izpratni.

Par Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta interpretāciju, ņemot vērā agrākos un vēlākos noteikumus

47 Interpretējot Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punktu saistībā ar agrākajiem noteikumiem, ir jāatsaucas uz attiecīgajiem noteikumiem, kas bija piemērojami, pirms stājās spēkā Regula Nr. 1698/2005 un Regula Nr. 1974/2006.

48 Šajā ziņā spēkā bija Padomes 1999. gada 17. maija Regula (EK) Nr. 1257/1999 par ELVGF atbalstu lauku attīstībai un dažu regulu grozīšanu un atcelšanu (OV L 160, 80. lpp.) un Komisijas 2002. gada 26. februāra Regula (EK) Nr. 445/2002 un 2004. gada 29. aprīļa Regula (EK) Nr. 817/2004, ar ko paredz sīki izstrādātus piemērošanas noteikumus Regulai Nr. 1257/1999 (OV L 74, 1. lpp., un OV L 153, 30. lpp.). Atšķirībā no Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta Regulas Nr. 445/2002 22. panta pirmās daļas b) punktā nebija ietverti skaidri noteikumi par lietotu iekārtu iegādi vai MVU, bet tajā bija paredzēti tikai pieļaujamie izdevumi "jaunām iekārtām un aprīkojumam, tostarp datoru programmatūrai". Tāpat bija Regulas Nr. 817/2004 27. panta gadījumā.

49 Savukārt to izdevumu pieļaujamība, kas ir saistīti ar lietotas tehnikas iegādi, bija paredzēta Struktūrfondu jomā, proti, Komisijas 2000. gada 28. jūlija Regulas (EK) Nr. 1685/2000, ar ko paredz sīki izstrādātus īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EK) Nr. 1260/1999 attiecībā uz izdevumu kompensējamību Struktūrfondu līdzfinansētās darbībās (OV L 193, 39. lpp.), 4. normā. Tas pats attiecās uz Komisijas 2004. gada 10. marta Regulas (EK) Nr. 448/2004, ar ko groza Regulu (EK) Nr. 1685/2000, kas nosaka sīki izstrādātus īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EK) Nr. 1260/1999 attiecībā uz izdevumu piemērotību Struktūrfondu līdzfinansētās darbībās, un atceļ Regulu (EK) Nr. 1145/2003 (OV L 72, 66. lpp.), 4. normu.

50 No tā izriet, ka, pirms stājās spēkā Regula Nr. 1698/2005 un Regula Nr. 1974/2006, lietotu iekārtu iegādes izmaksu pieļaujamība bija reglamentēta tiesiskajā regulējumā par Struktūrfondiem, bet bija izslēgta no Regulas Nr. 1257/1999 piemērošanas jomas.

51 Turklāt ir jāprecizē, ka Regula Nr. 1698/2005 un Regula Nr. 1974/2006 tika aizstātas ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 17. decembra Regulu (ES) Nr. 1305/2013 par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) un ar ko atceļ Regulu (EK) Nr. 1698/2005 (OV L 347, 487. lpp.), kā arī ar Komisijas 2014. gada 11. marta deleģēto Regulu (ES) Nr. 807/2014, ar ko papildina Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1305/2013 par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) un ievieš pārejas noteikumus (OV L 277, 1. lpp.). Pamatojoties uz Regulas Nr. 1305/2013 45. panta 6. punktā paredzēto pilnvarojumu, Komisija izstrādāja deleģētās Regulas Nr. 807/2014 13. panta b) punktu, saskaņā ar kuru "dalībvalstis savās lauku attīstības programmās nosaka nosacījumus, ar kuriem lietotu iekārtu iegādes izmaksas var uzskatīt par attiecināmajiem izdevumiem". Pretēji Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta otrajai daļai jaunajos noteikumos tādējādi nav paredzēts ne specifisks režīms attiecībā uz MVU, ne "pienācīgi pamatotu gadījumu" kritērijs. Turklāt, runājot par lietotu iekārtu iegādes pieļaujamības nosacījumiem, tie skaidri prasa, lai "savās lauku attīstības programmās" dalībvalstis pieņemtu vispārpiemērojamus noteikumus.

52 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, ir jākonstatē, ka ne no attiecīgā tiesiskā regulējuma rašanās vēstures, ne no vēlāka tiesiskā regulējuma nav iespējams izdarīt jebkādu secinājumu par Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta precīzu piemērojamību.

53 Visbeidzot arī atšķirīgi noteikumi par Struktūrfondiem nevar ietekmēt šo vērtējumu, jo Regulas Nr. 445/2002 39. pantā ir precizēts, ka šīs pašas regulas 22. pants ir speciālā tiesību norma salīdzinājumā ar normām – kas ir vispārīgākas – kas ir ietvertas Regulā Nr. 1685/2000, līdz ar to Somijas Republikai katrā ziņā nav pamata atsaukties uz šīm pēdējām minētajām regulām.

Secinājums par Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta otrās daļas interpretāciju

54 Ņemot vērā visus iepriekš paustos apsvērumus, it īpaši šī sprieduma 25.–37. punktā pausto gramatisko analīzi, ir jāsecina, ka Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka otrā daļa ļauj dalībvalstīm, piešķirot tām rīcības brīvību šajā ziņā, ieviest un īstenot specifisku atkāpes režīmu attiecībā uz mikrouzņēmumiem, maziem un vidējiem uzņēmumiem, precizējot nosacījumus, kad lietotu iekārtu iegādes izmaksas var uzskatīt par attaisnotām izmaksām, un dalībvalstij nav iepriekš precīzi vispārpiemērojamā tiesiskajā regulējumā jānosaka gadījumi, kādos ieguldījums atbilst "pienācīgi pamatotam gadījumam". Atliek vien secināt, ka pēdējais minētais kritērijs prasa, lai dalībvalsts, īstenojot savu rīcības brīvību, vai nu lēmumā noteikt vispārpiemērojamus noteikumus, vai arī lēmumā par atsevišķu gadījumu sniegtu pamatojumu, kurā būtu norādīts, ka šis lēmums ir ticis pieņemts saskaņā ar atbilstošā valsts un Savienības tiesiskā regulējuma kritērijiem un mērķiem.

55 Tādējādi apstrīdētajā lēmumā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, ciktāl tajā ir nepareizi interpretēts Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkts, un līdz ar to tas ir jāatceļ kopumā, nepārbaudot, vai arī vērtējumā, ko Komisija ir veikusi attiecībā uz Somijas tiesiskā regulējuma atbilstību minētajam pantam, ir pieļauta kļūda. Šajā ziņā pietiek precizēt, ka Komisija tikai apšauba lietotas tehnikas vai iekārtu iegādes izmaksu attaisnojamības nosacījumu pārāk plašo piemērošanas jomu, kā arī to, ka Dekrētā Nr. 632/2007 nav iepriekš konkrēti definēti "pienācīgi pamatoti gadījumi", kas tieši izriet no tās veiktās šīs pašas regulas 55. panta 1. punkta kļūdainās interpretācijas.

Par tiesāšanās izdevumiem

56 Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktā ir noteikts, ka lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

57 Tā kā Komisijai nolēmums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Somijas Republikas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

nospriež:

1) Komisijas 2013. gada 12. decembra Īstenošanas lēmumu 2013/763/ES, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļu, uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA), atcelt, ciktāl ar šo lēmumu no Savienības finansējuma ir izslēgti atsevišķi Somijas Republikas izdevumi EUR 927 827,58 apmērā, kurus tā ir attiecinājusi uz ELFLA, ņemot vērā to neatbilstību Savienības tiesību normām;

2) Eiropas Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Prek Labucka Kreuschitz

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 11. decembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture 1

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi 3

Juridiskais pamatojums 4

Par strīda priekšmetu 4

Par Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta gramatisko interpretāciju 6

Par otrajai daļai piemītošo atkāpes raksturu 6

Par saikni starp kritērijiem "pienācīgi pamatoti gadījumi" un attaisnojamības "nosacījumi" 7

Par Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta teleoloģisko interpretāciju 8

Par Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta kontekstuālo interpretāciju 9

Par Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta interpretāciju, ņemot vērā agrākos un vēlākos noteikumus 10

Secinājums par Regulas Nr. 1974/2006 55. panta 1. punkta otrās daļas interpretāciju 11

Par tiesāšanās izdevumiem 11